

POSTANOWIENIE

Dnia 17 września 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Michał Laskowski

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 17 września 2015 r.

sprawy **M. M.**,

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego od wyroku

Sądu Okręgowego w Toruniu z dnia 12 lutego 2015 roku, sygn. IX Ka 647/14,

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Toruniu z dnia 15 października 2014 roku, sygn. II K 1240/13,

p o s t a n o w i ł

1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,

2. zwolnić skazanego M. M. od ponoszenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego,

3. na podstawie § 19, § 2 ust. 3 i § 14 ust. 3 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1348 ze zm.) zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adwokata M. M., prowadzącego Kancelarię Adwokacką w T., kwotę 442,80 zł, w tym 23% podatku VAT, jako obrońcy z urzędu wyznaczonemu w postępowaniu kasacyjnym za sporządzenie i wniesienie kasacji.

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Toruniu z dnia 15 października 2014 roku r., II K 1240/13, skazany M. M. został uznany za winnego trzech czynów stanowiących występki z art. 286 § 1 k.k. i za to wymierzono mu stosowne kary jednostkowe oraz karę łączną 1 roku pozbawienia wolności.

Sąd Okręgowy w Toruniu, IX Wydział Kamy Odwoławczy rozpoznając wyrokiem z dnia 12 lutego 2015 roku, IX Ka 647/14, apelacje skazanego i jego obrońcy utrzymał w mocy wyrok Sądu Rejonowego. Od wyroku Sądu Okręgowego kasację wniósł obrońca M. M. zarzucając rażące naruszenie przepisów prawa, co miało wpływ na treść zapadłego w sprawie orzeczenia, mianowicie art. 6 k.p.k., art. 167 k.p.k. oraz art. 366 § 1 k.p.k. w zw. z art. 170 § 3 k.p.k. oraz art. 7 k.p.k. i 410 k.p.k. w zw. z art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k., poprzez zaakceptowanie przez Sąd Okręgowy uchybienia Sądu Rejonowego polegające na pozbawieniu skazanego M. M. prawa do obrony, poprzez nierozpoznanie wniosku dowodowego skazanego oraz brak należytego uzasadnienia stanowiska w tym zakresie, mimo iż dowód ten może mieć istotne znaczenie w sprawie, w szczególności dla dokonania prawidłowej oceny wiarygodności zeznań świadków oraz zamiaru popełnienia przez skazanego zarzucanych mu czynów, a nadto poprzez nie odniesienie się przez Sąd Okręgowy w sposób prawidłowy do zarzutów apelacji w tym zakresie, poprzestając na lakonicznym komentarzu, iż gołosłowne, ogólnikowe twierdzenia oskarżonego o tym, że jednak miał zasoby w innej postaci, niż gotówka na koncie, nie stwarzały uzasadnionych wątpliwości co do prawdziwości ustaleń w tym przedmiocie i miałyby realne znaczenie dla przesądzenia owej kwestii, bezzasadnie akceptując tym samym nieuprawnioną antycypację Sądu Rejonowego, co do ewentualnej treści tego dowodu i jego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, a tym samym oparcie rozstrzygnięcia na niepełnym materiale dowodowym.

Podnosząc powyższe zarzuty obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku oraz wyroku Sądu I instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania. W pisemnej odpowiedzi na kasację prokurator wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Kasacja okazała się bezzasadna w stopniu oczywistym.

Przed wszystkim zauważyć należy, że autor kasacji zdaje się nie do końca

poprawnie postrzegać rolę nadzwyczajnego środka zaskarżenia, jakim jest kasacja. W szczególności przypomnieć wypada, że kasacja jest środkiem zaskarżenia służącym kontroli poprawności postępowania odwoławczego i zasadniczo niedopuszczalne jest podnoszenie w kasacji uchybień, które miały miejsce w postępowaniu przed sądem I instancji. Skarga wniesiona w przedmiotowej sprawie w znikomym zakresie odnosi się do wad postępowania odwoławczego, przede wszystkim zaś zmierza do ponownego zakwestionowania prawidłowości dokonanej przez Sąd *meriti* – a przy tym w pełni zaakceptowanej w wyniku kontroli odwoławczej przez Sąd Okręgowy – oceny materiału dowodowego oraz ustaleń faktycznych. Zważyć jednak należy, że postępowanie kasacyjne nie może stanowić powtórzenia postępowania odwoławczego i nie jest swego rodzaju „trzecią instancją”, która służyć ma kolejnemu weryfikowaniu poprawności zapadłych orzeczeń.

Tymczasem zarzut podniesiony w kasacji jest w istocie zarzutem dotyczącym ustaleń faktycznych, które, co ważne, były już przedmiotem zarzutu apelacyjnego. Zarzut ten został rozważony w uzasadnieniu wyroku Sądu Okręgowego na s. 7-8, gdzie trafnie zauważono, że twierdzenia skazanego o tym, jakoby posiadał środki na pokrycie pożyczek będących przedmiotem postępowania, były zupełnie dowolne, gołosłowne i nie znajdowały pokrycia w przeprowadzonych dowodach. Tezy formułowane przez skazanego w piśmie z k. 271 nie tworzyły choćby uprawdopodobnienia, że posiadanie takowych środków skazany może wykazać za pomocą jakichś konkretnych dokumentów. Z tego powodu postępowanie Sądu Rejonowego należy ocenić jako poprawne, a kontrolę odwoławczą Sądu Okręgowego jako rzetelną i wykonaną w zgodzie z przepisami art. 433 § 2 i art. 457 § 3 k.p.k.

Wobec powyższego orzeczono jak w sentencji.